

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
(אסתר ו') לא נעשה עמו דבר, אמר רבא: לא מפני שאוהבין את מרדכי, אלא מפני ששונאים את המן.	[רבא]											טז.
(אסתר ו') הכין לו												טז.
לו הכין.	תנא:											טז.
ועשה כן למרדכי												טז.
אמר ליה: מנו מרדכי? - אמר ליה: (אסתר ו') היהודי, - אמר ליה: טובא מרדכי איכא ביהודאי. - אמר ליה: (אסתר ו') היושב בשער המלך. - אמר ליה: סגי ליה בחד דיסקרא, אי נמי בחד נהרא? - אמר ליה: הא נמי הב ליה, אל תפל דבר מכל אשר דברת												טז.
ויקח המן את הלבוש ואת הסוס,												טז.
אזל אשכחיה דיתבי רבנן קמיה, ומחוי להו הלכות קמיצה לרבנן. כיון דחזייה מרדכי דאפיק לקבליה, וסוסייה מיחד בידיה, מירתת. אמר להו לרבנן: האי רשיעא למיקטל נפשי קא אתי, זילו מקמיה די לא תכוו בגחלתו. בההיא שעתא נתעטף מרדכי וקם ליה לצלותא, אתא המן ויתבי ליה קמיהו ואוריך עד דסליק מרדכי לצלותיה. אמר להו: במאי עסקיתו? - אמרו ליה: בומן שבית המקדש קיים, מאן דמנדב מנחה מייתי מלי קומציה דסולתא ומתכפר ליה. אמר להו: אתא מלי קומצי קמחא דיכוכו, ודחי עשרה אלפי ככרי כספא דידי. - אמר ליה: רשע עבד שקנה נכסים - עבד למי, ונכסים למי?												טז.
אמר ליה: קום לבוש הנני מאני, ורכוב האי סוסיא, דבעי לך מלכא. - אמר ליה: לא יכילנא עד דעילנא לבי בני ואשקול למזיזא, דלא אורח ארעא לאשתמושי במאני דמלכא הכי. שדרה אסתר ואסרתינהו לכולהו בי בני, ולכולהו אומני. עייליה איהו לבי בני, ואסחיה, ואזיל ואייתי זוזא מביתיה, וקא שקיל ביה מזייה. בהדי דקא שקיל ליה אינגד ואיתנח. אמר ליה: אמאי קא מיתנחת? - אמר ליה: גברא דהוה חשיב ליה למלכא מכולהו רברבנוהי, השתא לישיייה בלאני וספר? - אמר ליה: רשע ולא ספר של כפר קרצום היית?												טז.
המן ספר של כפר קרצום היה עשרים ושתים שנה.	תנא:											טז.
בחר דשקלינהו למזייה לבשינהו למאניה, אמר ליה: סק ורכב. - אמר ליה: לא יכילנא, דכתישא חילאי מימי תעניתא. גחין וסליק. כי סליק בעט ביה. - אמר ליה: לא כתיב לכו (משלי כ"ד) בנפל איבך אל תשמח? - אמר ליה: הגי מילי - בישראל, אבל בדידכו כתיב - (דברים ל"ג) ואתה על במותימו תדרך.												טז.
(אסתר ו') ויקרא לפניו ככה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו.												טז.
כי הוה נקיש ואזיל בשבילא דבי המן חזיתיה ברתיה דקיימא איגרא. סברה: האי דרכיב - אבוה, והאי דמסגי קמיה - מרדכי. שקלה עציצא דבית הכסא ושדיתיה ארישא דאבוה. דלי עיניה וחזות דאבוה הוא, נפלה מאיגרא לארעא ומתה.												טז.
והיינו דכתיב וישב מרדכי אל שער המלך אמר רב ששת: ששב לשקו ולתעניתו. והמן נדחף אל ביתו אבל וחפוי ראש, אבל - על בתו, וחפוי ראש - על שאירע לו.												טז.
ויספר המן לזרש אשתו ולכל אהביו וגו'												טז.
קרי להו אהביו וקרי להו חכמו. - אמר רבי יוחנן: כל האומר דבר חכמה, אפילו באומות העולם - נקרא חכם.	[רבי יוחנן]											טז.
אם מזרע היהודים מרדכי וגו'												טז.
אמרו ליה: אי משאר שבטים קאתי - יכלת ליה, ואי משבט יהודה ובנימן ואפרים ומנשה - לא יכלת ליה. יהודה - דכתיב (בראשית מ"ט) ידך בערף איביך, אינג' - דכתיב בהו (תהלים פ') לפני אפרים ובנימן ומנשה עוררה את גבורתך.												טז.
(אסתר ו') כי נפל תפול לפניו, דרש רבי יהודה בר אלעאי: שתי נפילות הללו למה? אמרו לו: אומה זו משולה לעפר ומשולה לכוכבים. כשהו יורדין - יורדין עד עפר, וכשהו עולין - עולין עד לכוכבים.	[דרש רבי יהודה בר אלעאי]											טז.
(אסתר ו') וסריסי המלך הגיעו ויבהלו												טז.
מלמד שהביאוהו בבהלה.												טז.
כי נמכרנו אני ועמי וגו' כי אין הצר שוה בנוק המלך.												טז.
אמרה לו: צר זה אינו שוה בנוק של מלך: איקני בה בושתי - וקטלה, השתא איקני בידי - ומבעי למקטלי.												טז.
ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה												טז.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

מגילה-מגילה נקראת	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ויאמר ויאמר למה לי?												טז.	
בתחלה על ידי תורגמן, כיון דאמרה ליה: מדבית שאול קאתינא - מיד ויאמר לאסתר המלכה.	רבי אבהו:									⚡	◊	טז.	
ותאמר אסתר איש צר ואויב המן הרע הזה אמר רבי אלעזר: מלמד שהיתה מחווה כלפי אחשורוש, ובא מלאך וסטר ידה כלפי המן.											◊	טז.	
והמלך קם בחמתו וגו' והמלך שב מגנת הביתן											◊	טז.	
מקיש שיבה לקימה, מה קימה בחימה - אף שיבה בחימה, דאזל ואשכח למלאכי השרת דאיזמו ליה כגברי וקא עקרי לאילני דבוסתני, ואמר להו: מאי עובדיכו? אמרו ליה: דפקדינן המן. אתא לביתה -											◊	טז.	
והמן נפל על המטה											◊	טז.	
נפל? נפל מיבעי ליה											⚡	טז.	
מלמד שבא מלאך והפילו עליה. אמר: ויי מביתא ויי מברא. ויאמר המלך הגם לכבוש את המלכה עמי בבית.	רבי אלעזר:										⚡	◊	טז.
ויאמר חרבונה וגו' אמר רבי אלעזר: אף חרבונה רשע באותה עצה היה, כיון שראה שלא נתקיימה עצתו - מיד ברה, והיינו דכתיב (איוב כ"ו) וישלך עליו ולא יחמל מידו ברוח יברח.	[רבי אלעזר]										◊	טז.	
וחמת המלך שככה											◊	טז.	
שתי שכיכות הללו למה?											⚡	טז.	
אחת של מלכו של עולם ואחת של אחשורוש											⚡	◊	טז.
אחת של אסתר ואחת של ושתי.	ואמרי לה:										⚡	◊	טז.
(בראשית מ"ה) לכלם נתן לאיש חלפות שמלת ולבנימן נתן... וחמש חליפות											◊	טז.	
אפשר דבר שנצטער בו אותו צדיק יכשל בו?											⚡	טז.	
בשביל משקל שני סלעים מילת שהוסיף יעקב ליוסף משאר אחיו - נתגלגל הדבר, וירדו אבותינו למצרים.	דאמר רבא בר מחסיא אמר רב חמא בר גוריא אמר רב:										⚡	◊	טז:
רמז רמז לו, שעתידי בן לצאת ממנו שיצא - מלפני המלך בחמשה לבושי מלכות, שנאמר ומרדכי יצא בלבוש מלכות תכלת וגו'.	רבי בנימין בר יפת:										⚡	◊	טז:
(בראשית מה) ויפל על צוארי בנימן אחיו											◊	טז:	
כמה צוארין הוו ליה לבנימין?											⚡	טז:	
בכה על שני מקדשים שעתידין להיות בחלקו של בנימין, ועתידין ליחרב.											⚡	◊	טז:
ובנימן בכה על צואריו											◊	טז:	
בכה על משכן שילה שעתידי להיות בחלקו של יוסף, ועתידי ליחרב.											◊	טז:	
(בראשית מ"ה) והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין. אמר רבי אלעזר, אמר להם: כשם שאין בלבי על בנימין אחי שלא היה במכירתו - כך אין בלבי עליכם.	[רבי אלעזר]										◊	טז:	
כי פי המדבר אליכם											◊	טז:	
כפי - כן לבי.											◊	טז:	
(בראשית מ"ה) ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים מטוב מצרים.											◊	טז:	
מאי מטוב מצרים?											^	טז:	
שלח לו יין ישן שדעת זקנים נוחה הימנו.	רבי בנימין בר יפת אמר רבי אלעזר:										⚡	◊	טז:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא למפרע	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דברים הדברים לא משמע להו.	[רבנן]										◊	יז
לימא קסבר רבי כל התורה כולה בכל לשון נאמרה, דאי סלקא דעתך בלשון הקודש נאמרה - למה לי למכתב והיו?											¿	יח
אצטריך, סלקא דעתך שמע כרבנן - כתב רחמנא והיו.											!	יט
לימא קסברי רבנן כל התורה בלשון הקודש נאמרה, דאי סלקא דעתך בכל לשון נאמרה - למה לי למכתב שמע?											¿	יז
איצטריך, סלקא דעתך אמינא והיו כרבי - כתב רחמנא שמע.											!	יט
תפלה מנא לן?											^	יז
שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה.	דתניא:										!	יז
מאה ועשרים זקנים ובהם כמה נביאים תיקנו שמונה עשרה ברכות על הסדר.	רבי יוחנן, ואמרי לה במתניתא תנא:										!	יז
מנין שאומרים אבות - שנאמר (תהלים כ"ט) הבו לה' בני אלים	תנו רבנן:										■	יז
ומנין שאומרים גבורות - שנאמר (תהלים כ"ט) הבו לה' כבוד ועז											■	יז
ומנין שאומרים קדושות - שנאמר (תהלים כ"ט) הבו לה' כבוד שמו השתחוו לה' בהדרת קדש.											■	יז
ומה ראו לומר בינה אחר קדושה - שנאמר (ישעיהו כ"ט) והקדישו את קדוש יעקב ואת אלהי ישראל יעריצו, וסמיך ליה וידעו תעי רוח בינה.											■	יז
ומה ראו לומר תשובה אחר בינה - דכתיב (ישעיהו ו') ולבבו יבין ושב ורפא לו.											■	יז
אי הכי לימא רפואה בתרה דתשובה											¿	יז
לא סלקא דעתך, דכתיב (ישעיהו נה) וישב אל ה' וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח.											!	יז
ומאי חזית דסמכת אהא, סמוך אהא											¿	יז
כתב קרא אחרינא: (תהלים ק"ג) הסלח לכל עונכי הרפא לכל תחלואיכי הגואל משחת חייכי.											!	יז
למימרא דגאולה ורפואה בתר סליחה היא? והכתיב ושב ורפא לן											¿	יז
ההוא - לאו רפואה דתחלואים היא, אלא רפואה דסליחה היא.											!	יז
ומה ראו לומר גאולה בשביעית?											^	יז
מתוך שעתידין ליגאל בשביעית, לפיכך קבעוה בשביעית	רבא:										!	יז
בששית - קולות, בשביעית - מלחמות, במוצאי שביעית בן דוד בא.	והאמר מר:										¿	יז
מלחמה נמי אתחלתא דגאולה היא.											!	יז
ומה ראו לומר רפואה בשמינית?											^	יז
מתוך שנתנה מילה בשמינית, שצריכה רפואה, לפיכך קבעוה בשמינית.	רבי אחא:										!	יז
ומה ראו לומר ברכת השנים בתשיעית											^	יז
כנגד מפקיעי שערים, דכתיב: (תהלים י') שבר זרוע רשע, ודוד כי אמרה - בתשיעית אמרה.	רבי אלכסנדר:										!	יז
ומה ראו לומר קיבוץ גלויות לאחר ברכת השנים - דכתיב (יחזקאל ל"ו) ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא.											■	יז
וכיון שנתקבצו גלויות - נעשה דין ברשעים, שנאמר: (ישעיהו א') ואשיבה ידי עליך ואצרף כבר סיגך, וכתוב (ישעיהו א') ואשיבה שפטיך כבראשנה.											■	יז
וכיון שנעשה דין מן הרשעים - כלו המינים, וכולל זדים עמהם, שנאמר: (ישעיהו א') ושבר פשעים וחטאים יחדו.											■	יז

<p>◆ חולקים-disputants</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review</p> <p>< מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment</p> <p>○ מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement</p> <p>ז קושיא-challenge</p> <p>^ שאלה-question</p> <p>! תירוץ-answer</p> <p>■ ראייה-proof</p>
--	---

Talmud Navigator

מגילה-הקורא למפרע	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מימרא	היכי דמי?											▲	ית.
אילימא דכתיבה מקרא וקרי לה תרגום												!	ית.
היינו על פה												ז	ית.
לא צריכא, דכתיבה תרגום וקרי לה תרגום.												!	ית.
אבל קורין אותה ללועזות בלעז וכו'.												■	ית.
והא אמרת קראה בכל לשון לא יצא												ז	ית.
בלעז יוני.	רב ושמואל דאמרי תרויהו:											!	ית.
היכי דמי?												▲	ית.
אילימא דכתיבה אשורית וקרי לה יוונית												!	ית.
היינו על פה												ז	ית.
שכתובה בלעז יוונית.	רבי אחא אמר רבי אלעזר:											!	ית.
מנין שקראו הקדוש ברוך הוא ליעקב אל? - שנאמר (בראשית ל"ג) ויקרא לו אל אלהי ישראל. דאי סלקא דעתך למזבח קרא ליה יעקב אל - ויקרא לו יעקב מיבעי ליה, אלא ויקרא לו ליעקב אל, ומי קראו אל - אלהי ישראל.	ואמר רבי אחא אמר רבי אלעזר:											■	ית.
קראה גיפטיט, עברית, עילמית, מדית, יוונית - לא יצא.	מיתבי:											ז	ית.
הא לא דמיא אלא להא:												!	ית.
גפטיט לגיפטים. עברית לעברים, עילמית לעילמים, יוונית ליוונים - יצא.												■	ית.
אי הכי, רב ושמואל אמאי מוקמי לה למתניתין בלעז יוונית? לוקמה בכל לעז												ז	ית.
אלא מתניתין כברייא, וכי איתמר דרב ושמואל - בעלמא איתמר.												!	ית.
לעז יווני לכל כשר.	רב ושמואל דאמרי תרויהו:											■	ית.
והא קתני יוונית ליוונים - אין, לכולי עלמא - לא												ז	ית.
אינהו דאמור כרבן שמעון בן גמליאל												!	ית.
אף ספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית.	דתנן, רבן שמעון בן גמליאל											■	ית.
ולירו הלכה כרבן שמעון בן גמליאל												ז	ית.
אי אמרי הלכה כרבן שמעון בן גמליאל הוה אמינא: הני מילי - שאר ספרים, אבל מגילה דכתיב בה ככתבם אימא לא - קמשמע לן.												!	ית.
והלועז ששמע אשורית יצא וכו'												■	ית.
והא לא ידע מאי קאמרי?												ז	ית.
מידי דהוה אנשים ועמי הארץ.												!	ית.
אטו אנן האהשתרנים בני הרמכים, מי ידעינן?	מתקיף לה רבינא:											ז	ית.
אלא מצות קריאה ופרסומי ניסא - הכא נמי מצות קריאה ופרסומי ניסא.	[רבינא]											!	ית.
קראה סירוגין יצא וכו'.												■	ית.
לא הוה ידעי רבנן מאי סירוגין, שמעוה לאמתא דבי רבי דקאמרה להו לרבנן דהוי עיילי פסקי פסקי לבי רבי: עד מתי אתם כנסין סירוגין סירוגין												○	ית.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא למפרע	מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ													
לא הווי ידעי רבנן מאי חלוגלוגות, שמעוה לאמתא דבי רבי דאמרה ליה להווא גברא דהוה קא מבדר פרפחיני, עד מתי אתה מפור חלוגלוגך.																ית.
לא הווי ידעי רבנן מאי (משלי ד') סלסלה ותרוממך. שמעוה לאמתא דבי רבי דהוות אמרה להווא גברה דהוה מהפך במזייה, אמרה ליה: עד מתי אתה מסלסל בשערך.																ית.
לא הווי ידעי רבנן מאי (תהלים נ"ה) השלך על ה' יהבך.																ית.
זימנא חדא הוה אזילנא בהדי ההוא טייעא, וקא דרינא טונא, ואמר לי: שקול יהביך ושדי אגמלאי.		רבה בר בר חנה:														ית.
לא הווי ידעי רבנן מאי (ישעיהו י"ד) וטאטאתיה במטאטא השמד, שמעוה לאמתא דבי רבי דהוות אמרה לחברתה: שקולי טאטיתא וטאטי ביתא.																ית.
קראה סירוגין - יצא, סירוסין - לא יצא.		תנו רבנן:														ית.
אף בסירוגין, אם שהה כדי לגמור את כולה - חזור לראש.		רבי מונא אומר משום רבי יהודה:														ית:
הלכה כרבי מונא שאמר משום רבי יהודה.		רב יוסף:														ית:
כדי לגמור את כולה, מהיכא דקאי לסיפא, או דלמא מרישא לסיפא?		אביי לרב יוסף:														ית:
מרישא לסיפא, דאם כן נתת דבריך לשיעורין.		אמר ליה: [רב יוסף]														ית:
הלכה כרבי מונא		רבי אבא אמר רבי ירמיה בר אבא אמר רב:														ית:
אין הלכה כרבי מונא.		שמואל:														ית:
בסורא מתנו הכי.																ית:
בפומבדיתא מתנו הכי:																ית:
הלכה כרבי מונא		רב כהנא אמר רב:														ית:
אין הלכה כרבי מונא.		שמואל:														ית:
רב ביבי מתני איפכא:																ית:
אין הלכה כרבי מונא		רב:														ית:
הלכה כרבי מונא.		שמואל:														ית:
נקוט דרב ביבי בידך, דשמואל הוא דחייש ליחידאה.		רב יוסף:														ית:
שומרת יבם שקידש אחיו את אחותה, משום רבי יהודה בן בתירה אמרו: אומרים לו המתן עד שיעשה אחיך הגדול מעשה.		דתנן: [רבי יהודה בן בתירה]														ית:
הלכה כרבי יהודה בן בתירה.		שמואל:														ית:
השמיט בה סופר אותיות או פסוקין, וקראן הקורא כמתורגמן המתרגם - יצא.		תנו רבנן:														ית:
הווי בה אותיות מטושטשות או מקורעות, אם רשומן ניכר - כשרה, ואם לאו - פסולה.		מיתיבי:														ית:
לא קשיא הא בכלולה, הא - במקצתה.																ית:
השמיט בה הקורא פסוק אחד לא יאמר אקרא את כולה ואחר כך אקרא אותו פסוק, אלא קורא מאותו פסוק ואילך. נכנס לבית הכנסת ומצא צבור שקראו חציה, לא יאמר אקרא חציה עם הצבור, ואחר כך אקרא חציה - אלא קורא אותה מתחילתה ועד סופה.		תנו רבנן:														ית:
מתנמנם יצא וכו'.																ית:
היכי דמי מתנמנם?																ית:
נים ולא נים, תיר ולא תיר, דקרו ליה ועני. ולא ידע לאהדורי סברא, וכי מדכרו ליה - מידכר.		רב אשי:														ית:
היה כתובה, דורשה, ומגיהה, אם כוון לבו יצא וכו'.																ית:

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת</p> <p>key- מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
---	---

מגילה-הקורא למפרע	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
היכי דמי?													
אי דקא מסדר פסוקא פסוקא וכתב לה													
כי כוון לבו מאי הוי? על פה הוא													
אלא דכתב פסוקא פסוקא וקרי ליה.													
ומי יצא?													
והאמר רבי חלבו אמר רב חמא בר גוריא אמר רב: הלכה כדברי האומר כולה.													
ואפילו למאן דאמר מאיש יהודי צריכה שתהא כתובה כולה													
אלא, דמנחה מגילה קמיה וקרי לה מינה פסוקא פסוקא, וכתב לה.													
לימא מסייע ליה לרבה בר בר חנה													
אסור לכתוב אות אחת שלא מן הכתב.													
דלמא דאתרמי ליה אתרמיי.													
אסור לכתוב אות אחת שלא מן הכתב.													
מעשה ברבי מאיר שהלך לעבר שנה בעסיא, ולא היה שם מגילה, וכתבה מלבו וקראה.													
שאני רבי מאיר דמקיים ביה (משלי ד') ועפעפיך יישרו נגדך.													
מאי ועפעפיך יישרו נגדך?													
אלו דברי תורה, דכתיב בהו (משלי כ"ג) התעיף עיניך בו ואיננו, ואפילו הכי - מיושרין הן אצל רבי מאיר.													
רב חסדא אשכחיה לרב חננאל דהוה כתב ספרים שלא מן הכתב													
ראויה כל התורה כולה ליכתב על פיך, אלא כך אמרו חכמים: אסור לכתוב אות אחת שלא מן הכתב.													
מדקאמר כל התורה כולה ראויה שתיכתב על פיך - מכלל דמיושרין הן אצלו, והא רבי מאיר כתב שעת הדחק שאני.													
אביי שרא לדבי בר חבו למיכתב תפלין ומזוזות שלא מן הכתב													
כמאן - כי האי תנא.													
תפלין ומזוזות נכתבות שלא מן הכתב, ואין צריכות שרטוט.													
והלכתא: תפלין - אין צריכין שרטוט, מזוזות - צריכין שרטוט. אידי ואידי נכתבות שלא מן הכתב.													
מאי טעמא													
מיגרס גריסין.													
היתה כתובה בסם כו'.													
סם - סמא													
סקרסא - אמר רבה בר בר חנה: סקרתא שמה.													
קומוס - קומא.													
קנקתום - חרתא דאושכפי													
דיפתרא - דמליה וקמיה ולא עפיץ													

מימרא-statement
קושיא-challenge
שאלה-question
תירוץ-answer
ראיה-proof

חולקים-disputants
נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
מעשה-story

מקרא-key:

מגילה-הקורא למפרע		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
נייר - מחקא.																יט.
עד שתהא כתובה אשורית.																יט.
דכתיב ככתבם וכזמנם.																יט.
על הספר ובדיו וכו'.																יט.
מנלן?																יט.
אתיא כתיבה כתיבה, כתיב הכא (אסתר ט') ותכתב אסתר המלכה, וכתיב התם (ירמיהו ל"ו) ויאמר להם ברוך מפיו יקרא אלי את כל הדברים האלה ואני כתב על הספר בדיו.																יט.
בן עיר שהלך לכרך ובן כרך שהלך לעיר, אם עתיד לחזור למקומו - קורא כמקומו, ואם לאו - קורא עמהן.																יט.
ומהיכן קורא אדם את המגילה ויוצא בה ידי חובתו? ר"מ אומר כולה	[רבי מאיר]															יט.
מאיש יהודי.	רבי יהודה:															יט.
מאתר הדברים האלה.	רבי יוסי:															יט.
לא שנו אלא שעתידי לחזור בלילי ארבעה עשר, אבל אין עתיד לחזור בלילי ארבעה עשר - קורא עמהן.	רבא:															יט.
מנא אמינא לה - דכתיב (אסתר ט') על כן היהודים הפרזים הישיבים בערי הפרוזות, מכדי כתיב היהודים הפרזים, למה לי למיכתב הישיבים בערי הפרוזות? הא קמשמע לן: דפרוז בן יומו נקרא פרוז.	רבא:															יט.
אשכחן פרוז, מוקף מנא לן?																יט.
סברא הוא, מדפרוז בן יומו קרוי פרוז - מוקף בן יומו קרוי מוקף.																יט.
בן כפר שהלך לעיר - בין כך ובין כך קורא עמהן. מאי טעמא? האי כבני העיר בעי למקרי, ורבנן הוא דאקילו על הכפרים כדי שיספקו מים ומזון לאחיהם שבכרכין. הגי מילי - כי איתיה בדוכתיה, אבל כי איתיה בעיר - כבני עיר בעי למקרי.	ואמר רבא:															יט.
בן כרך שהלך לעיר - בין כך ובין כך קורא כמקומו.	איתיביה אבוי:															יט.
בן כרך סלקא דעתך? באם עתיד לחזור תליא מילתא אלא לאו - בן כפר																יט.
ולאו תרוצי מתרצת? תני: קורא עמהן.																יט.
מהיכן קורא אדם את המגילה וכו'.																יט.
מבלילה ההוא.	תניא, רבי שמעון בר יוחאי:															יט.
וכולן מקרא אחד דרשו: ותכתב אסתר המלכה ומרדכי היהודי את כל תקף.	רבי יוחנן:															יט.
מאן דאמר כולה - תוקפו של אחשורוש																יט.
ומאן דאמר מאיש יהודי - תוקפו של מרדכי																יט.
ומאן דאמר מאחר הדברים האלה - תוקפו של המן																יט.
ומאן דאמר מבלילה ההוא - תוקפו של נס.																יט.
ומה ראו על ככה ומה הגיע אליהם	רב הונא אמר מהכא:															יט.
מאן דאמר כולה - מה ראה אחשורוש שנשתמש בכלים של בית המקדש - על ככה - משום דחשיב שבעים שנין ולא איפרוק. ומה הגיע אליהם - דקטל ושת																יט.
ומאן דאמר מאיש יהודי, מה ראה מרדכי דאיכני בהמן - על ככה - דשוי נפשיה עבודה זרה, ומה הגיע אליהם - דאתרחיש ניסא.																יט.
ומאן דאמר מאחר הדברים האלה, מה ראה המן שנתקנא בכל היהודים - על ככה משום דמרדכי לא ירע ולא ישתחוה, ומה הגיע אליהם - ותלו אתו ואת בניו על העין																יט.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא למפרע	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
אי רבי יהודה												יט		
דיעבד אין, לכתחלה לא.		⚡										יט		
אי רבי יוסי												יט		
דיעבד נמי לא		⚡										יט		
ואלא מאי - רבי יהודה ואפילו לכתחלה?											◊	יט		
לא יברך אדם ברכת המזון בלבו, ואם בירך - יצא	אלא הא דתניא:										■	◊	יט	
מני? לא רבי יהודה ולא רבי יוסי.		⚡										◊	יט	
אי רבי יהודה												!	יט	
אפילו לכתחלה		⚡											יט	
אי רבי יוסי												!	יט	
אפילו דיעבד נמי לא		⚡											יט	
לעולם רבי יהודה, ואפילו לכתחילה, ולא קשיא הא - דידיה, הא - דרביה.												!	כ	
הקורא את שמע צריך שישמיע לאזנו, שנאמר: (דברים ו') שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד - השמע לאזניך מה שאתה מוציא מפיו.	דתניא רבי יהודה אומר משום ר"א בן עזריה:	◆										!	כ	
(דברים ו') אשר אנכי מצוך היום על לבבך - אחר כוונת הלב הן הדברים.	רבי מאיר:	◆										!	כ	
השתא דאתית להכי, אפילו תימא רבי יהודה כרביה סבירא ליה. והא דתני יהודה בריה דרבי שמעון בן פזי - רבי מאיר היא.												■	כ	
מכשיר בקטן.	רבי יהודה:												■	כ
קטן הייתי וקריתיה למעלה מרבי טרפון וקנים בלוד.	תניא: אמר רבי יהודה:											○	כ	
אין מביאין ראיה מן הקטן.	אמרו לו:											⚡	כ	
קטן הייתי וקריתיה למעלה מרבי יהודה.	תניא, אמר רבי:											○	כ	
אין מביאין ראיה מן המתיר.	אמרו לו:											⚡	כ	
ולימרו ליה: אין מביאין ראיה מן הקטן												⚡	כ	
חדא ועוד קאמרו ליה: חדא - דקטן היית, ועוד: אפילו גדול היית - אין מביאין ראיה מן המתיר.												!	כ	
אין קורין את המגילה, ולא מלין, ולא טובלין, ולא מזין, וכן שומרת יום כנגד יום - לא תטבול עד שתנץ החמה.													■	כ
וכולן שעשו משעלה עמוד השחר - כשר.													■	כ
מנלן?													^	כ
דאמר קרא (אסתר ט') והימים האלה נזכרים ונעשים, ביום - אין, בלילה - לא.													!	כ
לימא תיהוי תיובתא דרבי יהושע בן לוי													⚡	כ
חייב אדם לקרות את המגילה בלילה ולשנותה ביום	דאמר רבי יהושע בן לוי:												⚡	כ
כי קתני אדיום.													!	כ
ולא מלין וכו'.													■	כ
דכתיב (ויקרא י"ב) וביום השמיני ימול.													■	כ
ולא טובלין ולא מזין וכו'													■	כ

disputants- חולקים ♦ **statement- מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **question- שאלה** ^ **challenge- קושיא** ז
answer- תירוץ ! **proof- ראיה** ■
מקרא-key:

Talmud Navigator

מגילה-הקורא למפרע	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא												
דכתיב (במדבר י"ט) והזה הטרה על הטמא וגו' ביום השביעי, ואיתקש טבילה להזיה.												כ
וכן שומרת יום כנגד יום לא תטבול עד שתנץ החמה וכו'.												כ
פשיטא מאי שנא שומרת יום כנגד יום מכל חיבי טבילות?												כ
איצטריך, סלקא דעתך אמינא תיהוי כראיה ראשונה של זב, וראיה ראשונה של זב איתקש לבעל קרי, דכתיב (ויקרא ט"ו) זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע, מה בעל קרי טובל ביום - האי נמי ליטבול ביומיה. והא ביממא לא מצי טבילה, דכתיב (ויקרא ט"ו) כל ימי זובה כמשכב נדתה יהיה לה - בליליא מיהת ליעביד מקצת שימור, ותטבול. קא משמע לן: כיון דבעיא ספירה - ספירה - ביממא היא.												כ
וכולן שעשו משעלה עמוד השחר כשר.												כ
מנהני מילי?												כ
דאמר קרא (בראשית א') ויקרא אלהים לאור יום - למאיר ובא קראו יום.	רבא:											כ
אלא מעתה, ולחשך קרא לילה, למחשיך ובא קרא לילה? הא קיימא לן דעד צאת הכוכבים לאו לילה הוא												כ
מהכא: (נחמיה ד') ואנחנו עשים במלאכה וחצים מחזיקים ברמחים מעלות השחר עד צאת הכוכבים, ואומר: (נחמיה ד') והיו לנו הלילה משמר והיום מלאכה	אלא אמר רבי זירא:											כ
מאי ואומר?												כ
וכי תימא משעלה עמוד השחר לאו ימא, ומכי ערבא שמשא ליליא, ואינהו מקדמי ומחשכי - תא שמע והיו לנו הלילה משמר והיום מלאכה.												כ
כל היום כשר לקריאת המגילה ולקריאת ההלל, ולתקיעת שופר, ולנטילת לולב, ולתפלת המוספין, ולמוספין, ולוידוי הפרים, ולוידוי מעשר, ולוידוי יום הכפורים, לסמיכה, לשחיטה, לתנופה, להגשה, לקמיצה, ולהקטרה, למליקה, ולקבלה, ולהזיה, ולהשקית סוטה, ולעריפת העגלה, ולטהרת המצורע.												כ
כל הלילה כשר לקצירת העומר, ולהקטר חלבים ואברים.												כ
זה הכלל: דבר שמצותו ביום - כשר כל היום. דבר שמצותו בלילה - כשר כל הלילה.												כ
מנלן												כ
דאמר קרא והימים האלה נזכרים ונעשים.												כ
לקריאת ההלל												כ
דכתיב (תהלים קי"ג) ממזרח שמש עד מבוא												כ
(תהלים קי"ח) זה היום עשה ה'	רב יוסף:											כ
ולנטילת לולב												כ
דכתיב (ויקרא כ"ג) ולקחתם לכם ביום הראשון.												כ
ולתקיעת שופר												כ
דכתיב (במדבר כ"ט) יום תרועה יהיה לכם.												כ
ולמוספין												כ
דכתיב (ויקרא כ"ג) דבר יום ביומו												כ
ולתפלת המוספין												כ
כמוספין שוויה רבנן												כ
ולוידוי פרים												כ
דיליף כפרה מיום הכפורים												כ

<p>disputants- חולקים</p> <p>central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה</p> <p>insertion of an earlier segment- מובאה של פסיקה קודמת-story</p> <p>key-מקרא:</p>	<p>statement- מימרא</p> <p>challenge- קושיא</p> <p>question- שאלה</p> <p>answer- תירוץ</p> <p>proof- ראיה</p>
--	---

Talmud Navigator

מגילה-הקורא למפרע	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
דכתיב (ויקרא ט"ז) וכפר בעדו ובעד ביתו: בכפרת דברים הכתוב מדבר, וכפרה ביממא הוא, דכתיב (ויקרא ט"ז) ביום הזה יכפר עליכם	ולידווי מעשר וכו'	דתניא גבי יום הכפורים:											כ:
דכתיב (דברים כ"ו) ואמרת לפני ה' אלהיך בערתי הקדש מן הבית, וסמיך ליה היום הזה ה' אלהיך מצוך	לסמיכה ולשחיטה												כ:
דכתיב (ויקרא ג') וסמך ושחט, וכתוב בה בשחיטה (דברים י"ט) ביום זבחכם	ולתנופה												כ:
דכתיב (דברים כ"ג) ביום הניפכם את העמר.	ולהגשה												כ:
דאיתקש לתנופה, דכתיב (במדבר ה') ולקח הכהן מיד האשה את מנחת הקנאת והניף והקריב.	ולמליקה ולקמיצה ולהקטרה ולהזיה												כ:
דכתיב (ויקרא ז') ביום צותו את בני ישראל	ולהשקית סוטה												כ:
אתיא תורה תורה כתיב הכא (במדבר ה') ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת, וכתוב התם (דברים י"ז) על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט, מה משפט ביום - אף כאן ביום.	ולעריפת העגלה												כ:
כפרה כתיב בה כקדשים.	אמרי דבי רבי ינאי:												כא:
ולטהרת מצורע													כא:
דכתיב - (ויקרא י"ד) זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו.													כא:
כל הלילה כשר לקצירת העומר וכו'													כא:
קצירה וספירה בלילה, והבאה ביום.	דאמר מר:												כא:
ולהקטר חלבים ואברים													כא:
דכתיב (ויקרא ו') כל הלילה עד הבקר.													כא:
זה הכלל: דבר שמצותו ביום כשר כל היום													כא:
זה הכלל לאתויי מאי?													כא:
לאתויי סידור בזיכין וסלוק בזיכין, וכרבי יוסי.													כא:
סילק את הישנה שחרית וסידר את החדשה ערבית - אין בכך כלום, ומה אני מקיים (ויקרא כ"ד) לפני תמיד (שמות כ"ה) - שלא יהא שולחן בלא לחם.	דתניא, רבי יוסי:												כא:
דבר שמצותו בלילה כשר כל הלילה													כא:
לאתויי מאי?													כא:
לאתויי אכילת פסחים, ודלא כרבי אלעזר בן עזריה.													כא:
ואכלו את הבשר בלילה הזה, אמר רבי אלעזר בן עזריה: נאמר כאן בלילה הזה ונאמר להלן (שמות י"ב) ועברתי בארץ מצרים בלילה הזה מה להלן עד חצות - אף כאן עד חצות.	דתניא: [רבי אלעזר בן עזריה]												כא:
הדרן עלך הקורא למפרע													

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	מ
הקורא את המגילה עומד ויושב.														■
קראה אחד, קראה שנים - יצאו.														■
מקום שנהגו לברך - יברך. ושלא לברך - לא יברך.														■
בשני וחמישי, בשבת במנחה - קורין שלשה, אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא.														■
הפוחת והחותם בתורה - מברך לפניו ולאחריה.														◇
בראשי חדשים ובחולו של מועד - קורין ארבעה, אין פוחתין מהן ואין מוסיפין עליהן, ואין מפטירין בנביא.														■
הפוחת והחותם בתורה - מברך לפניו ולאחריה.														◇
זה הכלל: כל שיש בו מוסף ואינו יום טוב - קורין ארבעה. ביום טוב חמשה. ביום הכפורים - ששה, בשבת - שבעה. אין פוחתין מהן, אבל מוסיפין עליהן, ומפטירין בנביא.														■
הפוחת והחותם בתורה - מברך לפניו ולאחריה.														◇
מה שאין כן בתורה.	תנא:													◇
מנהגי מילי?														^
דאמר קרא (דברים ה') ואתה פה עמד עמדי	רבי אבהו:													◇
אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, כביכול אף הקדוש ברוך הוא בעמידה.	ואמר רבי אבהו:													◇
מנין לרב שלא ישב על גבי מטה וישנה לתלמידו על גבי קרקע - שנאמר ואתה פה עמד עמדי.	ואמר רבי אבהו:													◇
מימות משה ועד רבן גמליאל לא היו למדין תורה אלא מעומד, משמת רבן גמליאל ירד חולי לעולם והיו למדין תורה מיושב.	תנו רבנן:													◇
משמת רבן גמליאל הזקן בטל כבוד תורה.	והיינו דתנן:													◇
כתוב אחד אומר (דברים ט') ואשב בהר, וכתוב אחר אומר (דברים י') ואנכי עמדתי בהר - אמר רב: עומד ולומד, יושב ושונה.	[רב]													◇
לא עומד ולא יושב אלא שוחה.	רבי חנינא:													◇
אין ישיבה אלא לשון עכבה, שנאמר (דברים א') ותשבו בקדש ימים רבים.	רבי יוחנן:													◇
רכות מעומד, וקשות מיושב.	רבא:													◇
קראה אחד קראה שנים יצאו וכו'														■
מה שאין כן בתורה.	תנא:													◇
בתורה אחד קורא ואחד מתרגם, ובלבד שלא יהא אחד קורא ושנים מתרגמין.	תנו רבנן:													◇
ובנביא אחד קורא ושנים מתרגמין, ובלבד שלא יהו שנים קורין ושנים מתרגמין.														◇
ובהלל ובמגילה - אפילו עשרה קורין.														◇
מאי טעמא?														^
כיון דחביבה - יהבי דעתייהו ושמעו.														!
מקום שנהגו לברך יברך.														■
לא שנו אלא לאחריה, אבל לפניו - מצוה לברך.	אביי:													◇
כל המצות כולן מברך עליהן עובר לעשייתן.	דאמר רב יהודה אמר שמואל:													◇
מאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדומי הוא?														?
אמר קרא (שמואל ב' י"ח) וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבר את הכושי	רב נחמן בר יצחק:													!

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
מגילה-הקורא עומד	מימרא	מאן דאמר													
מהכא: (בראשית ל"ג) והוא עבר לפניהם, ואיבעית אימא מהכא: (מיכה ב') ויעבר מלכם לפנייהם וה' בראשם.	אביי:									!			כא:		
לפניה מאי מברך?										^			כא:		
רב ששת מקטרויא איקלע לקמיה דרב אשי, וברוך מנ"ח.	[רב ששת מקטרויא]									!		◇	כא:		
לאחריה מאי מברך?										^		◇	כא:		
ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם הרב את ריבנו, והדן את דיננו, והנוקם את נקמתנו, והנפרע לנו מצרינו, והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו, ברוך אתה ה' הנפרע לישראל מכל צריהם.										!		◇	כא:		
האל המושיע.	רבא:									!		◇	כא:		
הלכך נימרינהו לתרוייהו: ברוך אתה ה' הנפרע לישראל מכל צריהם האל המושיע.	רב פפא:									■		◇	כא:		
בשני ובחמישי, בשבת במנחה קורין שלשה וכו'.												■	כא:		
הני שלשה כנגד מי?												^	כא:		
כנגד תורה נביאים וכתובים.	רב אסי:									!		◇	כא:		
כנגד כהנים לויים וישראלים.	רבא:									!		◇	כא:		
אין פוחתין מעשרה פסוקין בבית הכנסת וידבר עולה מן המנין.	אלא הא דתני רב שימי:									■	^	◇	כא:		
הני עשרה כנגד מי?												^	כא:		
כנגד עשרה בטלנין שבבית הכנסת	רבי יהושע בן לוי:									!		◇	כא:		
כנגד עשרת הדברות שנאמרו למשה בסיני.	רב יוסף:									!		◇	כא:		
כנגד עשרה מאמרות שבהן נברא העולם.	רבי יוחנן:									!		◇	כא:		
הי נינהו? - ויאמר דבראשית? הני תשעה הון										⚡			כא:		
בראשית נמי מאמר הוא, דכתיב (תהלים ל"ג) בדבר ה' שמים נעשו וברוח פיו כל צבאם.										!		◇	כא:		
ראשון שקרא ארבעה - משובח, שני שקרא ארבעה - משובח, שלישי שקרא ארבעה - משובח.	רבא:											■	◇	כא:	
ראשון שקרא ארבעה משובח												■	<	כא:	
בשלוש קופות של שלש סאין שבהן תורמין את הלשכה, והיה כתוב עליהן אב"ג, לידע איזו מהן נתרמה ראשון להקריב ממנה ראשון, שמצוה בראשון.	דתנן:											■	◇	כא:	
אמצעי שקרא ארבעה משובח												■	<	כא:	
(במדבר ח') אל מול פני המנורה יאירו, מלמד שמצדד פניהם כלפי נר מערבי, ונר מערבי כלפי שכינה.	דתניא:											■	◇	כא:	
מכאן שאמצעי משובח.	ואמר רבי יוחנן:											■		כא:	
ואחרון שקרא ארבעה משובח												■	<	כא:	
משום מעלין בקדש ולא מורדין.												■	◇	כא:	
רב פפא איקלע לבי כנישתא דאבי גובר וקרא ראשון ארבעה ושבתיה רב פפא.												○		כא:	
אין פוחתין מהן ואין מוסיפין.													■	<	כא:
הפוחת מברך לפניה, והחותם מברך לאחריה. והאידיא דכולהו מברכי לפניה ולאחריה - היינו טעמא דתקינן רבנן: גזירה משום הנכנסין ומשום היוצאין.	תנא:											■	◇	כא:	
בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה וכו'.													■	<	כא:
פרשת ראש חודש כיצד קורין אותה (במדבר כ"ח) צו את בני ישראל ואמרת אלהם את קרבני לחמי, דהויין תמניא פסוקי, היכי נעביד?	בעא מיניה עולא בר רב מרבא:											^	◇	כא:	

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא:
	ניקרי תרי תלתא תלתא פסוקין												כא:
	פשו להו תרי, ואין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקין.												כא:
	ניקרי ארבעה ארבעה												כא:
	פשו להו שבעה. וביום השבת, הויין תרי, ובראשי חדשיכם, הויין חמשה, היכי נעביד?												כא:
	ניקרי תרי מהא וחד מהנך												כא:
	אין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים.												כב.
	ליקרי תרי מהא ותלתא מהך												כב.
	פשו להו תרי												כב.
	זו לא שמעתי, כיוצא בה שמעתי.	אמר לו: [רבא]											כב.
	ביום הראשון בראשית, ויהי רקיע	דתנן:											כב.
	בראשית - בשנים, יהי רקיע - באחד.	ותני עלה:											כב.
	בשלמא יהי רקיע, באחד - דתלתא פסוקי הוו, אלא בראשית בשנים? חמשה פסוקי הוו	והוינן בה:											כב.
	הקורא בתורה לא יפחות משלשה פסוקים	ותניא:											כב.
	דולג	ואיתמר עלה: רב אמר:											כב.
	פוסק.	שמואל:											כב.
	רב אמר דולג, מאי טעמא לא אמר פוסק?												כב.
	כל פסוקא דלא פסקיה משה אנן לא פסקינן ליה.	קסבר: [רב]											כב.
	פסקינן ליה.	שמואל:											כב.
	צער גדול היה לי אצל רבי חנינא הגדול, ולא התיר לי לפסוק אלא לתינוקות של בית רבן, הואיל ולהתלמד עשויין	והא אמר רבי חנינא קרא:											כב.
	התם טעמא מאי - משום דלא אפשר, הכא נמי - לא אפשר.												כב.
	ושמואל אמר פוסק, מאי טעמא לא אמר דולג?												כב.
	גזירה משום הנכנסין ומשום היוצאין.	[שמואל]											כב.
	פרשה של ששה פסוקים קורין אותה בשנים, ושל חמשה פסוקים - ביחד.	מיתיבי:											כב.
	קרא ראשון שלשה - השני קורא שנים מפרשה זו ואחד מפרשה אחרת	[ת"ק]											כב.
	שלשה, לפי שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים.	יש אומרים:											כב.
	ואם איתא, למאן דאמר דולג - נדלוג, ולמאן דאמר פוסק - נפסוק												כב.
	שאני התם, דאפשר בהכי.												כב.
	הלכה כיש אומרים.	רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:											כב.
	ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי: כשם שאין מתחילין בפרשה פחות משלשה פסוקים - כך אין משיירין בפרשה פחות משלשה פסוקים.	ואמר רבי תנחום אמר רבי יהושע בן לוי:											כב.
	פשיטא השתא ומה אתחלתא, דקא מקיל תנא קמא - מחמירי יש אומרים. שיעור דמחמיר תנא קמא, לא כל שכן דמחמירי יש אומרים?												כב.
	מהו דתימא: נכנסין - שכיחי, יוצאין - לא שכיחי דמנחי ספר תורה ונפקי, קמשמע לן.												כב.
	ותנא קמא מאי שנא שיעורי דלא - משום יוצאין, אתחולי נמי - גזירה משום הנכנסין												כב.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

Talmud Navigator

מגילה-הקורא עומד	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	מאן דעייל - שיולי שייל.										כב.
	הלכתא מאן?										כב.
	הלכתא דולג, ואמצעי דולג.										כב.
	זה הכלל כל שיש בו מוסף וכו'.										כב.
	תענית צבור בכמה? ראש חדש ומועד דאיכא קרבן מוסף - ארבעה, אבל הכא דליכא קרבן מוסף - לא, או דלמא: הכא נמי איכא מוסף תפלה?	איבעיא להו:									כב.
	בראשי חדשים ובחולו של מועד קורין ארבעה	תא שמע:									כב.
	הא בתענית צבור - שלשה										כב.
	בשני ובחמישי, ובשבת במנחה קורין שלשה	אימא רישא:									כב.
	הא תענית צבור - ארבעה										כב.
	אלא, מהא ליכא למישמע מינה.										כב.
	דרב איקלע לבבל בתענית צבור, קם קרא בסיפרא, פתח בריך, חתים ולא בריך. נפול כולי עלמא אאנפיהו ורב לא נפל על אפיה.	תא שמע									כב.
	מכדי רב בישראל קרא, מאי טעמא חתם ולא בריך? לאו משום דבעי למיקרי אחרינא בתריה?										כב.
	לא, רב בכהני קרא, דהא רב הונא קרי בכהני.										כב.
	בשלמא רב הונא קרי בכהני - דהא אפילו רב אמי ורב אסי, דכהני חשיבי דארעא ישראל, מיכף כייפו ליה לרב הונא. אלא רב, הא איכא שמואל, דכהנא הוה ודבר עליה										כב.
	שמואל נמי מיכף הוה כייף ליה לרב, ורב הוא דעבד ליה כבוד. וכי עביד ליה - בפניו, שלא בפניו - לא עביד ליה.										כב.
	הכי נמי מסתברא דרב בכהני קרא, דאי סלקא דעתך בישראל קרא - לפניה מאי טעמא בריך?										כב.
	לאחר תקנה.										כב.
	אי הכי לאחריה נמי לברריך?										כב.
	שאני היכא דיתב רב, דמיעל עיילי מיפק לא נפקי.										כב.
	זה הכלל: כל שיש בו ביטול מלאכה לעם, כגון תענית צבור ותשעה באב - קורין שלשה, ושאיין בו ביטול מלאכה לעם, כגון ראשי חדשים וחולו של מועד - קורין ארבעה	תא שמע:									כב.
	שמע מינה.										כב.
	זה הכלל: כל יום שיש בו מוסף ואינו יום טוב - קורין ארבעה	רב אשי: והא אנן לא תנן הכי:									כב.
	לאתווי מאי - לאו לאתווי תענית ציבור ותשעה באב										כב.
	ולרב אשי מתניתין מני? לא תנא קמא ולא רבי יוסי.										כב.
	חל להיות בשני ובחמישי - קורין שלשה ומפטיר אחד. בשלישי וברביעי קורא אחד ומפטיר אחד.	דתניא: [ת"ק]									כב.
	לעולם קורין שלשה ומפטיר אחד.	רבי יוסי									כב.
	ואלא קשיא זה הכלל										כב.
	לא, לאתווי ראש חודש ומועד.										כב.
	הא בהדיא קתני לה: בראשי חדשים ומועד קורין ארבעה										כב.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראייה-</p>
--	--

מגילה-הקורא עומד		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
סימנא בעלמא יהיב, דלא תימא יום טוב וחולו של מועד כי הדדי ניהו, אלא נקוט האי כללא בידך: כל דטפי ליה מילתא מחבריה - טפי ליה גברא יתירא. הלכך, בראש חודש ומועד דאיכא קרבן מוסף - קורין ארבעה, ביום טוב דאסור בעשיית מלאכה - חמשה, ביום הכפורים דענוש כרת - ששה. שבת דאיכא איסור סקילה - שבעה.												!	◇	כב:	
גופא, רב איקלע לבבל בתענית צבור. קם קרא בספרא, פתח - בריך, חתם - ולא בריך. נפול כולי עלמא אאנפיהו - ורב לא נפל על אנפיה.													○ ◇	<	כב:
מאי טעמא רב לא נפיל על אפיה?													?		כב:
רצפה של אבנים היתה.													!	◇	כב:
(ויקרא כ"ו) ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתחות עליה, עליה אי אתה משתחוה בארצכם, אבל אתה משתחוה על אבנים של בית המקדש.	ותניא:												!		כב:
כדעולא													!		כב:
לא אסרה תורה אלא רצפה של אבנים בלבד.	דאמר עולא:												!		כב:
אי הכי מאי איריא רב? אפילו כולהו נמי?													?		כב:
קמיה דרב הואי.													!		כב:
וליזיל לגבי ציבורא, ולינפול על אפיה.													?		כב:
לא בעי למיטרח ציבורא.													!		כב:
ואיבעית אימא: רב פישוט ידים ורגלים הוה עביד, וכדעולא													!	◇	כב:
לא אסרה תורה אלא פישוט ידים ורגלים בלבד.	דאמר עולא:												!		כב:
וליפול על אפיה ולא ליעביד פשוט ידים ורגלים													?		כב:
לא משני ממנהגיה.													!		כב:
ואיבעית אימא: אדם חשוב שאני, כדרבי אלעזר													!	◇	כב:
אין אדם חשוב רשאי ליפול על פניו אלא אם כן נענה כיהושע בן נון, דכתיב (יהושע ז) ויאמר ה' אל יהושע קם לך [וגו']	דאמר רבי אלעזר:												!	◇	כב:
קידה - על אפים, שנאמר: (מלכים א' א') ותקד בת שבע אפים ארץ. כריעה - על ברכים, וכן הוא אומר: (מלכים א' ח') מרעע על ברכיו. השתחוואה - זו פישוט ידים ורגלים, שנאמר: (בראשית ל"ז) הבוא נבוא אנו ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה.	תנו רבנן:												!	◇	כב:
לוי אחוי קידה קמיה דרבי ואיטלע.													○	◇	כב:
והא קא גרמא ליה?													?		כב:
לעולם אל יטיח אדם דברים כלפי מעלה, שהרי אדם גדול הטיח דברים כלפי מעלה ואיטלע, ומנו - לון	והאמר רבי אלעזר:												!	◇	כב:
הא והא גרמא ליה.													!	◇	כב:
חזינא להו לאבוי ורבא דמצלי אצלווי.	רב חייא בר אבין:												○	◇	כב: